

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mile Katalinić, Osijek, Vijenac I. Meštrovića 42, OIB: 79580674042, zastupan po punomoćniku Marijanu Belčić, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, ulica Franje Račkog 6., OIB: 02535697732, zastupana po punomoćniku Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon rasprave zaključene 23. rujna 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, zamjenika punomoćnika tužitelja Branka Kobaš, odvjetnika u Osijeku, te u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 12. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba:

iz čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu br. 9010410485, sklopljenog dana 03.03.2005. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0.50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita.“.

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 255,77 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 12. listopada 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 28. travnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da 03.03.2005. godine tužitelj i tuženik sklopili su Ugovor o kreditu br. 9010410485, prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 30.730,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke-tuženika važeće na dan korištenja kredita. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 20 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima. Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 12. st. 3. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 0,50 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je dana 09.03.2005. g. naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita u iznosu od 739,22 kn1 a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 98,11 EUR. O ugovornoj odredbi za tzv „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluge na ime koje se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna, te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Slijedom svega navedenoga, tužitelj predlaže da nadležni sud donese slijedeću presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

iz čl. 12. st. 3. Ugovora o kreditu br. 9010410485, sklopljenog dana 03.03.2005. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:

„ „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0.50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da odredbom članka 59. ZZP-a propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Sukladno odredbi članka 2. st. 1. t. 7. ZPK, ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati

vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Tuženik ističe da je i odredbom članka 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba ZZP-a i ZPK-a, kao *lex specialis*, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Naime, naknada za obradu kreditnog zahtjeva temelji se na slobodi ugovaranja po ZOO-u te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača. Odredbom članka 1. i članka 14. Zakona o izmjenama i dopunama ZPK dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“; Tako je dana 31.1.2014. donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite kojim je izrijekom u odredbi članka 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje sukladno tarifi, odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita. U Direktivi 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ navodi se kako se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika; troškovi u pogledu dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, a posebno premije osiguranja, također su uključeni ako je, povrh toga, sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno s ciljem dobivanja kredita ili dobivanja kredita prema uvjetima koje vrijede na tržištu. Prema tome, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Također, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju iz 2017., propisao da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, dakle, samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, i samo u odnosu na naknadu za obradu kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu predmetnog Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju.

II/ Tužitelj neosnovano i pogrešno ističe da je odredba ugovora o kreditu kojom je ugovorena predmetna naknada ništeta. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao. Dakle, iznos naknade je fiksni i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik ponovo ističe da u ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja jer to nije bila obveza tuženika (kao što nije niti danas). Također, tuženik ukazuje Naslovnom sudu i na odluku Suda EU C-621/17 te napominje da nije niti bitno što naknada uključuje, već koliko ona iznosi, a to je tužitelju bilo poznato, pa je tako mogao donijeti informiranu odluku o sklapanju ugovora; Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasna i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i

trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Prema presudi Suda EU C-415/11 Aziz proizlazi sljedeće:

„Konceptija pojma „značajnije neravnoteže“ na štetu potrošača mora se ocijeniti u svjetlu analize pravila nacionalnog prava koje bi se primijenilo u odsutnosti bilo kakvog sporazuma među strankama, kako bi se utvrdilo da li, i ako da, u kojoj mjeri, ugovor stavlja potrošača u manje povoljnu pravnu situaciju, nego li je to ona koja je propisana važećim nacionalnim pravom.“

Tuženik ističe kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, i da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom, odnosno jer je ista u vrijeme sklapanja ugovora bila izričito dopuštena temeljem zakonskih odredaba, ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način, fiksno određena, tj. odrediva u svakom trenutku. Dakle, ugovaranje odredbe o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva nesporno je u skladu s odredbama zakona, a što čini neosnovanima navode tužitelja o eventualnoj nepoštenosti, odnosno ništetnosti iste. Predmetna odredba sastavljena je na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku; predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. Tuženik ističe i da je točkom 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima koji su bili na snazi u vrijeme na koje se odnosi tužbeni zahtjev, određeno da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu. Također je određeno i da su važeće naknade iskazane u pisanom obliku i dostupne klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke. Tuženik dalje ističe da sama naknada za obradu kredita predstavlja naknadu za sam proces odobravanja kredita. Tužitelj je pristao platiti iznos određen sukladno predmetnoj odredbi. Ista je jasno koncipirana ugovorom o kreditu te je jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana. Također, prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj je od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana predmetnu odredbu. Kada su riječi pisane isprave jasne ne može se dokazivati da je volja sastavljača bila drugačija jer se tumačenje jasnih ugovornih odredbi protivi pojmu i smislu tumačenja. Time bi bilo povrijeđeno osnovno načelo slobodnog uređivanja obveznog odnosa. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te da naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

3. Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u dopis tuženika poslan putem e mail-a, knjigovodstvenu karticu, ugovor o kreditu, te saslušao tužitelja u svojstvu stranke.

4. Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnom odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva.

5. Nije sporno među parničnim strankama da je 3. ožujka 2005. sklopljen Ugovor o kreditu br. 9010410485, između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, kojim ugovorom je kreditor odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti u kunskoj protuvrijednosti od 30.730,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke (tuženika) važeće na dan korištenja kredita.

Namjena kredita je za kupnju stambenog objekta (čl.2.). Rok otplate kredita je 20 godina (čl.3.).

Odredbom čl.12.st.3. navedenog ugovora ugovorena je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu jednokratno 0,50 % od iznosa kredita.

6. Nije sporno da je tužitelju prilikom isplate predmetnog kredita naplaćen 9. ožujka 2005. iznos od 739,22 kn, a što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 98,11 EUR (stranica 5,6 spisa).

7. Tužitelj Mile Katalinić, saslušan u svojstvu stranke izjavio je da 2005. godine trebala su mu sredstva za rješavanje stambenog pitanja za njega i njegovu obitelj, te se odlučio na podizanje kredita. Imao je račun u Privrednoj banci te je u navedenoj banci zatražio kredit. Odobren mu je stambeni kredit za kupnju stambenog objekta. Zbog protoka vremena ne može se sjetiti svih detalja, zna da je kredit bio u valuti CHF, ali se ne može sjetiti na koji iznos je bio podignut. Dobio je unaprijed pripremljen tekst ugovora o kreditu koji je pročitao, pitao je za stavku vezano za naknade, ali mu nije ništa objašnjeno već je rečeno da je to tako tipski. Nije mu rečeno da se kod sklapanja ugovora o kreditu naplaćuje naknada. Ne sjeća se da li je ta naknada ustegnuta od iznosa kredita ili je posebno platio ali mu nije uopće pojašnjeno na koji način se izračunava naknada, niti zna što je time platio. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio je u radnom odnosu, na radnom mjestu tehničar u Hrvatskom telekomu. Imam srednju stručnu spremu. Nije imao privatnu firmu niti obrt. Sredstvima kredita kupio je nekretninu i to stan u kojem živi sa obitelji. Kredit je sam otplatio (stranica 68 spisa).

8. Odredbom čl.103 ZOO/91 (čl.322., čl.1163, čl.1165 ZOO/05) propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

9. Odredbom čl.105 ZOO/91 (čl. 324. ZOO/05) propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st.1.), ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

10. Temeljem odredbe čl.109 ZOO/91 (čl.327. ZOO/05) na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl.110 ZOO/91 (čl. 328. ZOO/05) propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

11. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema

stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Člankom 87. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba nišetna.

12.Dakle,u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl.12.st.3. predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da navedenim ugovorom nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova naknade za obradu kreditnog zahtjeva koja se naplaćuje prilikom korištenja kredita, a koja naknada je određena paušalno kao postotak od iznosa kredita, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obrade kreditnog zahtjeva, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu, a niti kod određivanja i naplate naknade prilikom prvog korištenja kredita tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao, niti procjenjivao tj. njezino postojanje, stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni, te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta. S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i nišetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove zbog obrade kreditnog zahtjeva.

13.Stoga je s obzirom na izloženo osnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji evidentno ima pravni interes za utvrđenje nišetnom odredbe čl.12.st.3. predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kako to traži tužbom, s obzirom da mu po utvrđenju navedene odredbe nišetnom pripada pravo zahtijevati isplatu iznosa koji je tužitelj platio na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja do isplate (čl. 214 ZOO/91;čl.1115. ZOO/05; čl.29. ZOO/05).

14.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1. ZPP, s napomenom da predmetni deklaratorni tužbeni zahtjev istaknut u tužbi, služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu koji tužitelj osnovom navedenog namjerava istaknuti, te je u konkretnom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora prema vrijednosti novčane tražbine tužitelja koju može ostvariti osnovom utvrđenja nišetnom citirane odredbe o administrativnoj nakadi (naplaćena naknada u iznosu od 739,22 kn što preračunato po fiksnom tečaju konverzije iznosi 98,11 EUR),a ne kako je to tužitelj naznačio u tužbi, tj. s obzirom na izloženo u konkretnom slučaju njegovo označavanje vrijednosti predmeta spora u iznosu od 6.630,00 EUR nije relevantno za odluku o naknadi parničnih troškova (VSRH Revr-774/ 2005-2 od 13.12.2005;Revr-475/2008 od 27.10.2008., Županijski sud u Puli broj GŽ-1313/2023-2 od 27.11.2023.; VTS RH broj PŽ-566/2025-2 od 21.07.2025.).

15.Naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 255,77 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav zahtjeva banci za dostavu dokumentacije u visini od 10 bodova (Tbr.37), sastav tužbe (Tbr.7.t.1.) u visini 25 bodova, sastav pisanog podneska od 12.06.2025. (Tbr.8.t.1.) 25 bodova, te za zastupanje na ročištu kod suda 23.09.2026. (Tbr.9.t.1.) 25 bodova, koji trošak je određen u skladu s Tarifom o

nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV, te troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 EUR i presudu u iznosu od 30,00 EUR.

16. Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

17. S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 12. listopada 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-7e6a4**

Kontrolni broj: **0ce92-c1ac8-92b6f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.